

l'entrevista

Entrevista al director, actor i guionista Albert Espinosa

“ Jo vaig ser feliç a l'Hospital”

La vida d'Albert Espinosa es va veure truncada amb només 14 anys, quan se li va posar per davant un terrible desafiament: el càncer. La seva història, però, no és una història trista. Primer, la va convertir en una obra de teatre i, més tard, en el guió de la pel·lícula *Planta 4a*. El guionista de *Tu vida en 65'* o *Va a ser que nadie es perfecto* va acceptar amb optimisme els deu anys que va passar a l'hospital, on va patir greus operacions que el van privar d'una cama, un pulmó i mig fetge. La seva lluita contra la malaltia el va dur a dedicar la seva vida a la divulgació de la seva experiència. Tant és així que el passat 18 de juny va oferir una conferència a l'Hospital General de Granollers emmarcada dins la campanya de sensibilització per millorar la comunicació dels professionals respecte els malalts i familiars. Espinosa va parlar sobre *El mundo amarillo*, el seu primer llibre publicat, i sobre la seva propera pel·lícula, *No me pidas que te bese porque te besaré*, de la qual n'és director i actor.

Primer de tot, enhorabona per l'èxit de la seva primera obra publicada, *El mundo amarillo*. Què el va impulsar a escriure?
Tenia ganes d'explicar els descobriments que vaig fer en el càncer però aplicats a la vida. Sempre m'ofereien llibres com: 'Com vèncer el càncer' o 'Com guanyar la batalla del càncer', però això no té sentit, no hi ha cap secret. En canvi, sí que volia parlar del que he après aplicat a la vida i també dels grocs.

Per què un 'mundo amarillo'?
Perquè la gent que habita aquest món són els grocs. Són gent entre els amics i els amants que pots trobar qualsevol dia en un aeroport o en una ciutat i que et comprenen. Tothom té 23 grocs i per trobar-los has de trobar les teves 23 traces grogues. Per mi, els grocs són un nou esglaó en l'amistat.

Com li va sorgir la idea?
Sempre l'havia tingut al cap. Va sorgir l'oportunitat de convertir-la en llibre i no vaig dubtar-ho. Realment és apassionant, perquè rebo 400 mails diaris, la qual cosa és preciosa. La gent t'explica coses molts personals i això és un honor.

Podria explicar-nos algunes de les experiències/descobriments que s'inclouen al llibre?
N'hi ha bastants. Però potser el que més m'agrada és un consell que ens van donar perquè no obríssim els sobres de les radiografies, ja que podien dir-nos que tornàvem a tenir càncer. Haviem d'esperar 30 minuts, perquè les ganes que

tens quan els obres al moment són 'ganes cotilles', en canvi, als trenta minuts t'apareixen les ganes de lluitar. Jo ara faig el mateix amb els mails importants o els missatges de mòbil: m'espero 30 minuts i noto com les ganes de lluitar m'ajuden.

Així doncs, podríem definir la seva obra com un llibre d'autoajuda?
Per mi no és d'autoajuda. No crec molt amb l'autoajuda. És un llibre que dona informació, un aspecte essencial per a tots.

Properament t'estrenes com a director amb la pel·lícula *No me pidas que te bese, porque te besaré*. Què hi trobarem?
La història d'un noi que no sap si estima la seva nòvia i falten 5 dies per a la boda. A més, acaba d'apuntar-se a un curs amb gent amb discapacitat mental que li acaben explicant el secret per saber si estimes o no estimes la persona amb la que estàs. És un cant a ells. Escrit amb molt humor. Espero que agradi molt, l'estrena serà el 17 doctubre.

Deixem de banda l'escriptura i el cinema. Vostè va passar fins als 24 anys hospitalitzat i quan surt decideix estudiar enginyeria. Per què aquesta carrera?
Perquè sempre m'ha agradat, m'agrada l'enginyeria i m'agrada el càlcul i l'àlgebra. Vinc duna família de tres generacions d'enginyers. El que va passar després és que em vaig declinar més pel teatre. Al cap i a la fi, Mr. Bean també és enginyer industrial.

És el guionista de l'exitosa pel·lícula autobiogràfica *Planta 4a*. Per què decideix passar a la gran pantalla les seves experiències viscudes a l'hospital?
Perquè volia canviar l'estereotip de la tristor, els nens sense cabell i la quimioteràpia. Sempre ensenyen les mateixes coses i sempre amb el mateix to. Jo vaig ser feliç a l'hospital i ho volia mostrar.

Que va trobar més a faltar?
Les carícies i les abraçades. La gent et dona cops a l'esquena i et diu "te pondrás bien". Però fan falta més carícies i més abraçades.

Creu que el càncer es pateix d'una forma menys dramàtica quan s'és més jove?
Crec que igual. Jo vaig ser un nen, un adolescent i un adult amb càncer. I es viu igual, les coses bones i les coses dolentes. Només canvia el que perds, el que deixes.

Com es defineix a si mateix Albert Espinosa?
Amarillo!

Com ho fa per mantenir sempre el bon humor i contagiar contínuament l'alegria als altres?
Gràcies per la pregunta... (jeje) Suposo que com tothom, crec que tots ho intentem, al cap i a la fi, però moltes gràcies per l'afalagament.

Per últim, quin consell donaria a tots els nens que estan actualment passant per un càncer?
Que preguntin, que preguntin qualsevol dubte que tinguin i que siguin nens a l'hospital.